

OPINIA

KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 13 grudnia 2018 r.

**w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o szczególnych zasadach usuwania
skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości
warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa oraz zmianie
ustawy o gospodarce nieruchomościami**

Krajowa Rada Sądownictwa po zapoznaniu się z przedłożonym projektem – przesłanym przy piśmie Pana Adama Podgórskiego – Zastępcy Szefa Kancelarii Sejmu z 5 grudnia 2018 r. GMS-WP-173-329/18, stwierdza, że zasadniczo opiniowanie projektu nowelizacji ustawy pozostaje poza kompetencją Krajowej Rady Sądownictwa.

Na marginesie wyłącznie Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła natomiast zgłosić następujące uwagi, które nasuwają się w skutek analizy przedstawionego projektu z zasadami prawidłowej techniki prawodawczej określonej w Rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. z 2016 r., poz. 283), a także podstawowym zasadom Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, o których stanowi art. 2:

1. Po pierwsze, zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa nie ma podstaw do wprowadzenia wyjątku od ogólnych zasad ponoszenia kosztów sądowych w projektowanym art. 34 ust. 4. Zwolnienie od kosztów sądowych *ipso iure* w przypadku wniesienia sprzeciwu przez m.st. Warszawę nie znajduje racjonalnych podstaw w uzasadnieniu przedstawionym przez projektodawcę. Jednostki samorządu terytorialnego są dysponentami części budżetowej, a spora część ich dochodów pochodzi *stricto* z podatków mieszkańców, natomiast usuwanie skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych każdorazowo dotyczy praw majątkowych. Nie ma uzasadnienia, aby wspólnota samorządowa m. st. Warszawy ponosiła koszty sądowe związane z dochodzeniem praw majątkowych przez poszczególne jednostki. Mimo wskazanej przez projektodawcę szczególnej sytuacji osób zamieszkujących nieruchomości objęte decyzjami reprivatyzacyjnymi, osoby te każdorazowo mogą ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych i zdaniem Rady to sąd powinien indywidualnie rozpoznawać tego rodzaju wnioski.

2. Po drugie, w regulacji zawartej w nowelizowanym art. 40e ust. 1-3, co do której w przepisach intertemporalnych (art. 4) proponowana jest retroakcja, zawarte jest unormowanie dotyczące pobierania czynszu za zajmowany lokal. W uzasadnieniu projektu (str.19-20) brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia dla takiej ingerencji wstecz ustawodawcy.
3. Po trzecie w art. 40e ust. 2 zamieszczono odwołanie do art. 40b ust. 1 ustawy. Sformułowanie odwołania sugeruje, że w art. 40b ust. 1 określono wysokość czynszu za zajmowany lokal. Tymczasem w art. 40b ust. 1 ustawy mowa jest wyłącznie o umowie zawartej z gminą albo Skarbem Państwa.